ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση C-369/09 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου 2009,

ISD Polska sp. z o.o., με έδρα τη Βαρσοβία (Πολωνία),

Industrial Union of Donbass Corp., με έδρα το Donetsk (Ουκρανία), και

ISD Polska sp. z o.o., πρώην Majątek Hutniczy sp. z o.o., με έδρα τη Βαρσοβία,

εκπροσωπούμενες από τους C. Rapin και E. Van den Haute, avocats,

αναιρεσείουσες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τον E. Gippini Fournier και την A. Stobiecka-Kuik, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, J.-J. Kasel, E. Levits, M. Safjan και M. Berger (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot
γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, η ISD Polska sp. z o.o., η Industrial Union of Donbass Corp. και η ISD Polska sp. z o.o., πρώην Majątek Hutniczy sp. z o.o., ζητούν από το Δικαστήριο να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων [νυν Γενικού Δικαστηρίου] της 1ης Ιουλίου 2009, T-273/06 και T-297/06, ISD Polska κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2009, σ. I-2185, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε τις προσφυγές τους ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 2006/937/ΕΚ της Επιτροπής, της 5ης Ιουλίου 2005, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 20/04 (πρώην NN 25/04) υπέρ της παραγωγού χάλυβα Huta Częstochowa SA (ΕΕ 2006, L 366, σ. 1, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

2 Η Ευρωπαϊκή Συμφωνία, που υπογράφηκε στις Βρυξέλλες στις 16 Δεκεμβρίου 1991, περί συνδέσεως μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας της Πολωνίας, αφετέρου (ΕΕ 1993, L 348, σ. 2, στο εξής: ευρωπαϊκή συμφωνία), άρχισε να ισχύει την 1η Φεβρουαρίου 1994. Καθορίζει σύστημα ανταγωνισμού βάσει των κριτηρίων της Συνθήκης ΕΚ.

3 Το πρωτόκολλο 2 σχετικά με τα προϊόντα ΕΚΑΧ της συμφωνίας συνδέσεως (στο εξής: πρωτόκολλο 2) προβλέπει την απαγόρευση αρχής των κρατικών ενισχύσεων.

4 Το άρθρο 8 του πρωτοκόλλου 2 προβλέπει:

«1. Δεν συμβιβάζονται με την ορθή λειτουργία της συμφωνίας, εφόσον ενδέχεται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ της Κοινότητας και της Πολωνίας, τα ακόλουθα:

[…]

iii) οι κρατικές ενισχύσεις με οποιαδήποτε μορφή, με εξαίρεση τις παρεκκλίσεις που επιτρέπονται κατ' εφαρμογή της Συνθήκης ΕΚΑΧ.

[…]

4. Τα μέρη αναγνωρίζουν ότι, κατά τη διάρκεια των πρώτων πέντε ετών από τη θέση σε ισχύ της συμφωνίας και κατά παρέκκλιση της παραγράφου 1, [περίπτωση] iii, η [Δημοκρατία της] Πολωνίας μπορεί, κατ' εξαίρεση, να χορηγεί, όσον αφορά τα προϊόντα χάλυβα που καλύπτονται από τη Συνθήκη ΕΚΑΧ, κρατικές ενισχύσεις για αναδιάρθρωση, υπό τον όρο ότι:

— το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως συνδέεται με τη συνολική ορθολογική διαχείριση και μείωση της παραγωγής στην Πολωνία,

— οδηγεί στη βιωσιμότητα των αποδοτικών επιχειρήσεων στο πλαίσιο κανονικών συνθηκών της αγοράς στο τέλος της περιόδου αναδιαρθρώσεως,

— το ποσό και η ένταση τέτοιας βοήθειας περιορίζονται αυστηρά στο απολύτως αναγκαίο επίπεδο για την επίτευξη αυτών των στόχων και η μείωση είναι προοδευτική.

Το Συμβούλιο Συνδέσεως, λαμβάνοντας υπόψη την οικονομική κατάσταση της [Δημοκρατίας της] Πολωνίας, θα αποφασίσει αν μπορεί να παραταθεί αυτή η πενταετής περίοδος.»

5 Με την απόφαση 3/2002 του Συμβουλίου Συνδέσεως ΕΕ-Πολωνίας, της 23ης Οκτωβρίου 2002, για την παράταση της περιόδου που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 (ΕΕ 2003, L 186, σ. 38, στο εξής: απόφαση του Συμβουλίου Συνδέσεως), παρατάθηκε κατά οκτώ επιπλέον έτη από 1ης Ιανουαρίου 1997, ή μέχρι την ημερομηνία προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η περίοδος κατά την οποία η Δημοκρατία της Πολωνίας μπορούσε, κατ' εξαίρεση, να χορηγεί, όσον αφορά τα προϊόντα χάλυβα, κρατική ενίσχυση αναδιαρθρώσεως σύμφωνα με τους λεπτομερείς κανόνες του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2.

6 Το άρθρο 2 της αποφάσεως του Συμβουλίου Συνδέσεως ορίζει:

«Η [Δημοκρατία της] Πολωνίας υποβάλλει στην Επιτροπή […] πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και επιχειρηματικά σχέδια, τα οποία πληρούν τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 και έχουν αξιολογηθεί και εγκριθεί από την αρμόδια εθνική αρχή της για τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων (την υπηρεσία ανταγωνισμού και προστασίας των καταναλωτών).»

7 Με το πρωτόκολλο 8 για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας, το οποίο έχει προσαρτηθεί στην πράξη περί των όρων προσχωρήσεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 948· στο εξής: πρωτόκολλο 8), επετράπη στη Δημοκρατία της Πολωνίας, κατά παρέκκλιση από τους γενικούς κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων, να χορηγήσει ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως του τομέα της χαλυβουργίας της με βάση τους λεπτομερείς κανόνες που καθορίζονται στο σχέδιο αναδιαρθρώσεως και σύμφωνα με τους προβλεπόμενους στο πρωτόκολλο αυτό όρους. Το εν λόγω πρωτόκολλο προβλέπει μεταξύ άλλων:

«1. Παρά τα άρθρα 87 [ΕΚ] και 88 [ΕΚ], οι κρατικές ενισχύσεις που χορηγεί η [Δημοκρατία της] Πολωνίας για αναδιάρθρωση συγκεκριμένων μερών της πολωνικής χαλυβουργίας θεωρούνται συμβατές προς την κοινή αγορά, εφόσον:

— η περίοδος που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 […] παραταθεί έως την ημερομηνία προσχωρήσεως,

— οι όροι που τίθενται στο σχέδιο αναδιαρθρώσεως βάσει του οποίου παρατάθηκε το προαναφερθέν πρωτόκολλο, τηρηθούν καθ' όλη την περίοδο 2002-2006,

— τηρηθούν οι προϋποθέσεις του παρόντος πρωτοκόλλου, και

— δεν καταβληθεί καμία κρατική ενίσχυση για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας μετά την ημερομηνία προσχωρήσεως.

[…]

3. Μόνο οι εταιρίες που απαριθμούνται στο παράρτημα 1 (στο εξής "δικαιούχοι εταιρίες") είναι επιλέξιμες για κρατική ενίσχυση στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργίας.

4. Μια δικαιούχος εταιρία δεν μπορεί:

α) σε περίπτωση συγχωνεύσεως με εταιρία που δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1, να μεταβιβάσει το ευεργέτημα της ενισχύσεως που παρέχεται στη δικαιούχο εταιρία,

β) να αναλάβει τα περιουσιακά στοιχεία εταιρίας που δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα 1, η οποία έχει πτωχεύσει κατά το διάστημα μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2006.

[…]

6. Η ενίσχυση αναδιαρθρώσεως που χορηγείται στις δικαιούχους εταιρίες καθορίζεται από την αιτιολόγηση που εκτίθεται στο εγκριθέν σχέδιο αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργίας και τα ατομικά επιχειρηματικά προγράμματα που εγκρίνονται από το Συμβούλιο. Όμως, εν πάση περιπτώσει, η καταβαλλόμενη κατά το διάστημα 1997-2003 ενίσχυση και το συνολικό της ποσό δεν υπερβαίνει το ποσό των 3 387 070 000 πολωνικών ζλότι (PLN).

[…]

Η [Δημοκρατία της] Πολωνίας δεν χορηγεί καμία άλλη κρατική ενίσχυση με σκοπό την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας.

[…]

10. Οποιεσδήποτε συνακόλουθες μεταβολές του γενικού προγράμματος αναδιαρθρώσεως και των ατομικών προγραμμάτων πρέπει να εγκρίνονται από την Επιτροπή και, οσάκις ενδείκνυται, από το Συμβούλιο.

[…]

18. Εφόσον από την παρακολούθηση προκύψει ότι:

[…]

γ) η [Δημοκρατία της] Πολωνίας, κατά τη διάρκεια της περιόδου αναδιαρθρώσεως, χορήγησε πρόσθετη ασύμβατη κρατική ενίσχυση στη χαλυβουργία, και ιδίως στις δικαιούχους εταιρίες,

οι μεταβατικές ρυθμίσεις που περιέχονται στο παρόν πρωτόκολλο δεν ισχύουν.

Η Επιτροπή λαμβάνει ενδεδειγμένα μέτρα, απαιτώντας από την [οικεία] εταιρία να επιστρέψει τυχόν ενίσχυση που της έχει χορηγηθεί κατά παράβαση των όρων του παρόντος πρωτοκόλλου.»

8 Η απόφαση 2003/588/ΕΚ του Συμβουλίου, της 21ης Ιουλίου 2003, σχετικά με την πλήρωση των όρων που καθορίζονται στο άρθρο 3 της αποφάσεως 3/2002 (ΕΕ L 199, σ. 17· στο εξής: απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου), προβλέπει, στο μοναδικό άρθρο αυτής, τα εξής:

«Το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και τα επιχειρηματικά σχέδια που υπέβαλε η [Δημοκρατία της] Πολωνίας στην Επιτροπή, στις 4 Απριλίου 2003, δυνάμει του άρθρου 2 της αποφάσεως 3/2002 […], είναι σύμφωνα με τις απαιτήσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2.»

9 Ο κανονισμός (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), ορίζει στο άρθρο 6, παράγραφος 1, τα εξής:

«Στην απόφαση για κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, η Επιτροπή αναφέρει συνοπτικά τα σημαντικότερα πραγματικά και νομικά ζητήματα, προβαίνει σε προσωρινή εκτίμηση σχετικά με τον χαρακτήρα του σχεδιαζόμενου μέτρου ως ενισχύσεως και εκθέτει τις αμφιβολίες της για το συμβατό του μέτρου με την κοινή αγορά. Η απόφαση καλεί το οικείο κράτος μέλος και τα άλλα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν παρατηρήσεις εντός ορισμένης προθεσμίας, η οποία συνήθως δεν υπερβαίνει τον ένα μήνα. Σε δεόντως δικαιολογημένες περιπτώσεις, η Επιτροπή μπορεί να παρατείνει την ταχθείσα προθεσμία.»

10 Το άρθρο 7, παράγραφος 5, του κανονισμού αυτού προβλέπει τα εξής:

«Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει ότι η κοινοποιηθείσα ενίσχυση δεν είναι συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, αποφασίζει να μην τεθεί σε εφαρμογή (εφεξής αποκαλούμενη “αρνητική απόφαση”).»

11 Το άρθρο 14 του κανονισμού 659/1999 ορίζει:

«1. Σε περίπτωση αρνητικής αποφάσεως για υπόθεση παράνομων ενισχύσεων, η Επιτροπή αποφασίζει την εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για την ανάκτηση της ενισχύσεως από τον δικαιούχο (εφεξής αποκαλούμενη "απόφαση ανακτήσεως"). Η Επιτροπή δεν απαιτεί ανάκτηση της ενισχύσεως εάν αυτό αντίκειται σε κάποια γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου.

2. Το ποσό που πρέπει να ανακτηθεί δυνάμει αποφάσεως ανακτήσεως περιλαμβάνει και τους σχετικούς τόκους, υπολογιζόμενους με το δέον επιτόκιο που ορίζει η Επιτροπή. Οι τόκοι πρέπει να καταβληθούν από την ημερομηνία κατά την οποία η παράνομη ενίσχυση ετέθη στη διάθεση του δικαιούχου μέχρι την ημερομηνία της ανάκτησής της.

[…]»

12 Σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού:

«Κάθε ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να υποβάλει παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 6 έπειτα από απόφαση της Επιτροπής να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας. Σε κάθε ενδιαφερόμενο μέρος που έχει υποβάλει παρατηρήσεις και σε κάθε δικαιούχο ατομικής ενισχύσεως, αποστέλλεται αντίγραφο της αποφάσεως που έλαβε η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 7.»

13 Ο κανονισμός (ΕΚ) 794/2004 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 659/1999 (ΕΕ L 140, σ. 1), ορίζει, στο άρθρο 9, τα εξής:

«1. Εάν δεν έχει προβλεφθεί διαφορετικά με ειδική απόφαση, το επιτόκιο που εφαρμόζεται για την ανάκτηση κρατικών ενισχύσεων που έχουν χορηγηθεί κατά παράβαση του άρθρου 88, παράγραφος 3, [ΕΚ] είναι ετήσιο ποσοστό που καθορίζεται για κάθε ημερολογιακό έτος.

Το εν λόγω επιτόκιο υπολογίζεται με βάση τον μέσο όρο των πενταετών διατραπεζικών επιτοκίων ανταλλαγής (swap) για τους μήνες Σεπτέμβριο, Οκτώβριο και Νοέμβριο του προηγούμενου έτους, συν 75 μονάδες βάσης. Σε δεόντως αιτιολογημένες περιπτώσεις, η Επιτροπή δύναται να προσαυξήσει το ποσοστό κατά περισσότερες από 75 μονάδες βάσης ως προς ένα ή περισσότερα κράτη μέλη.

[…]

4. Εάν δεν είναι διαθέσιμα αξιόπιστα ή ισοδύναμα δεδομένα, ή σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η Επιτροπή δύναται, σε στενή συνεργασία με το οικείο κράτος μέλος ή τα οικεία κράτη μέλη, να καθορίσει επιτόκιο ανακτήσεως κρατικών ενισχύσεων για ένα ή περισσότερα κράτη μέλη, σύμφωνα με διαφορετική μέθοδο και επί τη βάσει των στοιχείων που έχει στη διάθεσή της.»

14 Όσον αφορά τους λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του επιτοκίου, το άρθρο 11, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει:

«Το επιτόκιο εφαρμόζεται με τη μέθοδο του ανατοκισμού μέχρι την ημερομηνία ανακτήσεως της ενισχύσεως. Ο τόκος που έχει γεννηθεί κατά το προηγούμενο έτος υπόκειται σε τοκισμό σε κάθε μεταγενέστερο έτος.»

Ιστορικό της διαφοράς

15 Μεταξύ 2002 και 2005 πραγματοποιήθηκε πράξη αναδιαρθρώσεως της πολωνικής επιχειρήσεως παραγωγής χάλυβα Huta Częstochowa SA (στο εξής: HCz). Προς τον σκοπό αυτόν, τα στοιχεία του ενεργητικού της HCz μεταβιβάσθηκαν σε νέες εταιρίες.

16 Επομένως, το 2002, συστάθηκε η Huta Stali Częstochowa sp. z o.o. (στο εξής: HSCz), της οποίας η μητρική εταιρία ήταν η Towarzystwo Finansowe Silesia Sp. z o.o. (στο εξής: TFS), εταιρία ανήκουσα κατά 100 % στο Πολωνικό Δημόσιο, για να συνεχίσει την παραγωγή χάλυβα της HCz. Η HSCz μίσθωσε τις εγκαταστάσεις παραγωγής της HCz από τον σύνδικο και ανέλαβε τους περισσότερους μισθωτούς.

17 Το 2004, συστάθηκαν οι εταιρίες Majątek Hutniczy sp. z o.o. (στο εξής: MH) και Majątek Hutniczy Plus sp. z o.o. (στο εξής: MH Plus). Οι μετοχές τους ανήκαν κατά 100 % στην HCz. Η MH έλαβε τα στοιχεία του ενεργητικού της HCz που σχετίζονται με την παραγωγή χάλυβα και η MH Plus έλαβε ορισμένα άλλα στοιχεία ενεργητικού που είναι αναγκαία για την παραγωγή.

18 Τα στοιχεία του ενεργητικού που δεν σχετίζονται με την παραγωγή (τα οποία αποκαλούνται «στοιχεία του ενεργητικού μη αφορώντα την παραγωγή χάλυβα»), καθώς και η εγκατάσταση παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας Elsen, μεταβιβάσθηκαν στην εταιρία Operator ARP sp. z o.o., εταιρία εξαρτώμενη από την Agencja Rozwoju Przemysłu SA, υπηρεσία βιομηχανικής αναπτύξεως ανήκουσα στο Πολωνικό Δημόσιο, προκειμένου να επιστραφούν τα ποσά που αντιστοιχούν στις απαιτήσεις δημοσίου δικαίου που υπόκεινται σε αναδιάρθρωση (φόροι και εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως).

19 Με έγγραφο της 19ης Μαΐου 2004, η Επιτροπή ενημέρωσε τη Δημοκρατία της Πολωνίας ότι αποφάσισε να κινήσει την επίσημη διαδικασία έρευνας όσον αφορά την ενίσχυση αναδιαρθρώσεως που χορηγήθηκε στην HCz [δημοσιευθείσα στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στις 12 Αυγούστου 2004 (ΕΕ C 204, σ. 6)] και κάλεσε όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους όσον

αφορά τα πραγματικά περιστατικά και τη νομική ανάλυση που περιλαμβάνονται στην απόφαση περί κινήσεως της διαδικασίας. Το εν λόγω θεσμικό όργανο παρέλαβε παρατηρήσεις υποβληθείσες από τη Δημοκρατία της Πολωνίας και από τέσσερα ενδιαφερόμενα μέρη.

20 Με έγγραφο τιτλοφορούμενο «Δήλωση σχετικά με τις δυνητικώς χορηγηθείσες κρατικές ενισχύσεις στην [HCz] ή/και στην [HSCz]», της 3ης Φεβρουαρίου 2005, η ISD Polska sp. z o.o. (ενεργούσα τότε υπό την εταιρική επωνυμία ZPD Steel sp. z o.o., στο εξής: ISD), θυγατρική κατά 100 % της Industrial Union of Donbass Corp. (στο εξής: IUD), προέβη, στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων που προηγήθηκαν της εκ μέρους της αγοράς της HSCz, της MH, της MH Plus και δέκα άλλων θυγατρικών της HCz, στην ακόλουθη δήλωση:

«Σε περίπτωση που η Επιτροπή εκδώσει απόφαση επιβάλλουσα στην [HCz], στην [HSCz] ή στο πρόσωπο που ανέλαβε τα στοιχεία του ενεργητικού της [HCz] να επιστρέψει μια παρανόμως χορηγηθείσα κρατική ενίσχυση που εντάσσεται στο πλαίσιο της ενισχύσεως σχετικά με το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και ανέρχεται σε συνολικό ποσό που δεν υπερβαίνει τα 20 εκατομμύρια [PLN], δηλώνουμε ότι η απόφαση αυτή ουδόλως πρόκειται να έχει ως αποτέλεσμα το να μας απαλλάξει από τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την προσφορά, και αναλαμβάνουμε τη δέσμευση να μην προβάλουμε και να μην επικαλεσθούμε κανενός είδους αίτημα αποζημιώσεως στρεφόμενο κατά α) της φορολογικής αρχής της Δημοκρατίας της Πολωνίας, β) της [Agencja Rozwoju Przemysłu SA], γ) της [TFS], δ) της [HCz] […] και σχετιζόμενο με την ανάγκη επιστροφής της ενισχύσεως ή με οποιαδήποτε διαδικασία διεξαγόμενη όσον αφορά το ζήτημα αυτό ενώπιον της Επιτροπής κατόπιν [της] χορηγήσεως της κρατικής ενισχύσεως στην [HCz]. Σε μια τέτοια περίπτωση, αναλαμβάνουμε τη δέσμευση να ενεργήσουμε κατά τρόπον ώστε η [MH], η [MH Plus] και η [HSCz], ή άλλες εταιρίες, όπως και οι δικαιοδόχοι τους (ανεξαρτήτως του τίτλου ενός τέτοιου δικαιοδόχου), να επιστρέψουν το ποσό της παρανόμως χορηγηθείσας κρατικής ενισχύσεως που προσδιορίσθηκε με την απόφαση της Επιτροπής, έστω και αν η απόφαση αυτή αφορούσε αποκλειστικώς την [HCz].»

21 Κατά το πέρας της διαδικασίας, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, αντιθέτως προς τις αρχικές αμφιβολίες της, τα μέτρα που αποσκοπούν στην αναδιάρθρωση της HCz σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου για την εκ μέρους του Δημοσίου ενίσχυση προς τις επιχειρήσεις ιδιαίτερης σπουδαιότητας για την αγορά εργασίας, της 30ής Οκτωβρίου 2002 (Dz. U. 213, θέση 1800, όπως έχει τροποποιηθεί) δεν αποτελούσαν κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ.

22 Αντιθέτως, η Επιτροπή θεώρησε ότι η HCz είχε λάβει, με διάφορους τρόπους, κρατική ενίσχυση για την περίοδο από το 1997 έως το 2002, η οποία ήταν εν μέρει συμβατή προς την κοινή αγορά. Η Επιτροπή απαίτησε την επιστροφή της εν λόγω ενισχύσεως για το μέρος που θεώρησε ασυμβίβαστο προς την κοινή αγορά, ήτοι για ποσό 19 699 452 PLN (στο εξής: επίμαχη ενίσχυση).

23 Στις 5 Ιουλίου 2005, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση. Το άρθρο 3 αυτής ορίζει:

«1. Η κρατική ενίσχυση ύψους 19 699 452 PLN που χορήγησε η [Δημοκρατία της] Πολωνίας στην [HCz] κατά την περίοδο από το 1997 ως τον Μάιο του 2002, με τη μορφή λειτουργικής ενισχύσεως και ενισχύσεως αναδιαρθρώσεως της απασχολήσεως, δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

2. Η [Δημοκρατία της] Πολωνίας θα λάβει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να ανακτήσει από την [HCz], την Regionalny Fundusz Gospodarczy, την [MH] και την [Operator ARP sp. z o.o.] την ενίσχυση της παραγράφου 1, που χορηγήθηκε παράνομα στην [HCz]. Όλες οι επιχειρήσεις αυτές παραμένουν αλληλέγγυα υπεύθυνες για την επιστροφή της ενισχύσεως.

Η επιστροφή θα γίνει χωρίς καθυστέρηση σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπει η εγχώρια νομοθεσία, υπό τον όρο ότι επιτρέπουν την άμεση και αποτελεσματική εκτέλεση της παρούσας αποφάσεως. Στην επιστροφή περιλαμβάνονται και οι τόκοι από την ημερομηνία κατά την οποία χορηγήθηκε η ενίσχυση στην [HCz], έως και την επιστροφή της. Οι τόκοι θα υπολογιστούν σύμφωνα με τις διατάξεις που καθορίζονται στο κεφάλαιο V του κανονισμού […] 794/2004.

[…]»

24 Με το άρθρο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εγκρίνει την προτεινόμενη τροποποίηση του εθνικού προγράμματος αναδιαρθρώσεως της Πολωνίας, σύμφωνα με το σημείο 10 του πρωτοκόλλου 8, στον βαθμό που επιτρέπει την αναδιάρθρωση της HCz χωρίς κρατική ενίσχυση και χωρίς αύξηση της παραγωγικής ικανότητας.

25 Δυνάμει των δυο συμφωνιών της 30ής Σεπτεμβρίου 2005, οι οποίες άρχισαν να ισχύουν στις 7 Οκτωβρίου 2005, η ISD αγόρασε, αφενός, από την HCz όλα τα εταιρικά μερίδια της MH και της MH Plus, καθώς και δέκα εναπομένουσες θυγατρικές της HCz, και, αφετέρου, από την TFS όλα τα εταιρικά μερίδια της HSCz και, επομένως, η ISD κατέστη ιδιοκτήτρια της HSCz, της MH, της MH Plus και δέκα άλλων θυγατρικών της HCz.

26 Με έγγραφο της 17ης Φεβρουαρίου 2006, η Επιτροπή ζήτησε από τις πολωνικές αρχές να της υποδείξουν τα επιτόκια για την επιστροφή της επίμαχης ενισχύσεως από τους οφειλέτες που ευθύνονται εις ολόκληρον και οι οποίοι μνημονεύονται στο άρθρο 3, παράγραφος 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Με την από 13 Μαρτίου 2006 απάντησή τους, οι πολωνικές αρχές πρότειναν επιτόκια που πρέπει να εφαρμοσθούν για την ανάκτηση της ενισχύσεως και μια μεθοδολογία για τον υπολογισμό των τόκων. Οι εν λόγω αρχές πρότειναν, ιδίως, να ληφθεί ως βάση, για την περίοδο από το 1997 έως το 1999, το επιτόκιο των ομολόγων του Πολωνικού Δημοσίου, τα οποία έχουν σταθερό επιτόκιο, εκδίδονται σε πολωνικά ζλότι και είναι πενταετούς ισχύος, και, για την περίοδο από το 2000 έως την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ένωση, το επιτόκιο των ιδίων ομολόγων που είναι δεκαετούς ισχύος. Επιπλέον, λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως των αγορών των κεφαλαίων στην Πολωνία κατά την οικεία περίοδο, η οποία διείπετο από πολύ υψηλά επιτόκια, τα οποία όμως μειώνονταν ταχέως, οι εν λόγω αρχές ζήτησαν να πραγματοποιείται ετήσιος υπολογισμός σε τρέχουσα αξία των επιτοκίων αυτών και να μην υπολογίζονται οι τόκοι με τη μέθοδο του ανατοκισμού.

27 Με την από 7 Ιουνίου 2006 απάντησή της, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι το εφαρμοστέο στην ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως επιτόκιο πρέπει να είναι, για όλη τη σχετική περίοδο, το επιτόκιο των ομολόγων του Πολωνικού Δημοσίου, τα οποία έχουν σταθερό επιτόκιο, εκδίδονται σε πολωνικά ζλότι και είναι πενταετούς ισχύος, και, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 794/2004, το επιτόκιο αυτό πρέπει να εφαρμοσθεί με τη μέθοδο του ανατοκισμού.

28 Με επιστολές, που φέρουν ως ημερομηνία την 7η Ιουλίου 2006 και τη 16η Αυγούστου 2006, αντιστοίχως, η Επιτροπή γνωστοποίησε την προσβαλλομένη απόφαση στην IUD και στην MH. Στις 21 Δεκεμβρίου 2006, η απόφαση αυτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

29 Στις 15 Νοεμβρίου 2006, η ISD και η MH συγχωνεύθηκαν, και η ISD ανέλαβε όλα τα δικαιώματα και όλες τις υποχρεώσεις της MH.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή και η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση

30 Με την προσφυγή τους ενώπιον του Πρωτοδικείου, οι αναιρεσείουσες ISD και IUD ζήτησαν, στην υπόθεση T-273/06, από το Πρωτοδικείο, μεταξύ άλλων, την ακύρωση του άρθρου 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, προβάλλοντας έξι λόγους ακυρώσεως προς στήριξη των αιτημάτων τους.

31 Ο πρώτος λόγος αφορούσε την παράβαση του πρωτοκόλλου 8. Ο τέταρτος λόγος αντλούνταν από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και ο έκτος λόγος αφορούσε την παράβαση του κανονισμού 794/2004. Ο δεύτερος, ο τρίτος και ο πέμπτος λόγος δεν προβλήθηκαν προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως και, επομένως, δεν θα εξετασθούν κατωτέρω.

32 Στην υπόθεση T-297/06, η ISD υπέβαλε παρεμφερή αιτήματα προβάλλοντας τέσσερις λόγους κατ' ουσίαν παρεμφερείς με τους προβληθέντες στην υπόθεση T-273/06, αλλά ζήτησε, περαιτέρω, την ακύρωση του άρθρου 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

33 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, οι αναιρεσείουσες θέτουν υπό αμφισβήτηση, κατ' ουσίαν, τη δυνατότητα εφαρμογής ratione temporis και ratione personae των κοινοτικών κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων και την αρμοδιότητα της Επιτροπής να ελέγχει την τήρηση των εν λόγω κανόνων κατά την περίοδο που προηγήθηκε της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ένωση.

34 Συναφώς, το Πρωτοδικείο επιβεβαίωσε ότι τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ δεν έχουν, κατ' αρχήν, εφαρμογή σε ενίσχυση χορηγηθείσα πριν από την προσχώρηση κράτους μέλους, η οποία δεν χορηγείται πλέον μετά την προσχώρηση και ότι, συνεπώς, η Επιτροπή στηρίζεται στο πρωτόκολλο 8 ως lex specialis προκειμένου να δικαιολογήσει την αρμοδιότητά της.

35 Το Πρωτοδικείο, παρατηρώντας ότι το καθεστώς αυτό διαφέρει, από πολλές απόψεις, από το γενικό καθεστώς που προβλέπει η Συνθήκη ΕΚ και το παράρτημα IV της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως στην Ευρωπαϊκή Ένωση της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λετονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας, και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 797· στο εξής: παράρτημα IV της Πράξεως Προσχωρήσεως), διαπίστωσε, στη σκέψη 93 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το πρωτόκολλο 8 αναφέρεται στις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003, εγκρίνει ένα περιορισμένο ποσό ενισχύσεων αναδιαρθρώσεως, χορηγηθέν για την περίοδο αυτή σε ορισμένες επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο παράρτημα 1 αυτού και απαγορεύει, ως αντιστάθμισμα, κάθε άλλη κρατική ενίσχυση αναδιαρθρώσεως της χαλυβουργικής βιομηχανίας.

36 Τέλος, το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας, στη σκέψη 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αναδρομική εφαρμογή του πρωτοκόλλου 8 θεσπίζεται, επομένως, στο σημείο 6, το οποίο αφορά την περίοδο από το 1997 έως το 2003, απέρριψε, στις σκέψεις 95 και 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι, δεδομένου ότι, κατά τον χρόνο δημοσιεύσεως του πρωτοκόλλου 8 τον Σεπτέμβριο του 2003, η περίοδος αυτή είχε σχεδόν ολοκληρωθεί, η αναφορά στην εν λόγω περίοδο έχει απλώς και μόνον την έννοια ότι ο υπολογισμός των μελλοντικών ενισχύσεων θα πρέπει να γίνεται λαμβανομένων υπόψη, αναδρομικώς, των ποσών

των ενισχύσεων που έχουν ήδη χορηγηθεί. Αντιθέτως, κατά το Πρωτοδικείο, ο σκοπός του πρωτοκόλλου 8 συνίστατο στο «να εγκαθιδρυθεί ένα κατανοητό καθεστώς για την έγκριση ενισχύσεων προοριζομένων για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας και όχι μόνο στο να αποφευχθεί η σώρευση ενισχύσεων εκ μέρους των επιχειρήσεων που ήσαν δικαιούχοι».

37 Επομένως, το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, σε σχέση με το παράρτημα IV της Πράξεως Προσχωρήσεως και με τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, το πρωτόκολλο 8 αποτελεί lex specialis ο οποίος διευρύνει τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων που πραγματοποιεί η Επιτροπή δυνάμει της Συνθήκης επί των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν υπέρ της αναδιοργανώσεως της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003.

38 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με τη δυνατότητα εφαρμογής ratione personae του πρωτοκόλλου 8, σύμφωνα με το οποίο το εν λόγω πρωτόκολλο δεν αφορά τις επιχειρήσεις που δεν εμφαίνονται στο παράρτημα 1 αυτού, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 99 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το σημείο 3 του πρωτοκόλλου αυτού ορίζει ρητώς ότι μόνον οι επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο εν λόγω παράρτημα 1 δύνανται να λάβουν κρατικές ενισχύσεις στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας. Αν γινόταν δεκτό ότι μια επιχείρηση, που δεν εμφαίνεται στο εν λόγω παράρτημα 1, μπορεί να διατηρεί απεριόριστα ποσά μιας ενισχύσεως αναδιαρθρώσεως τα οποία έλαβε πριν από την προσχώρηση, χωρίς να μειώνει, ως αντιστάθμισμα, την παραγωγική ικανότητα, το πρωτόκολλο 8 θα καθίστατο απολύτως κενό περιεχομένου.

39 Όσον αφορά το επιχείρημα, το οποίο αντλείται από το σημείο 4, στοιχείο β΄, του πρωτοκόλλου 8, ότι μόνον οι δικαιούχοι επιχειρήσεις δεν μπορούν να αναλαμβάνουν τα στοιχεία του ενεργητικού μιας επιχειρήσεως η οποία δεν εμφαίνεται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8 και έχει κηρυχθεί σε πτώχευση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι αναιρεσείουσες εκκινούν από εσφαλμένη ερμηνεία της διατάξεως αυτής. Ακόμα και αν υποτεθεί ότι το σημείο αυτό προβλέπει τη δυνατότητα να αναλάβει τρίτος τα στοιχεία του ενεργητικού μιας πτωχεύσασας επιχειρήσεως που δεν εμφαίνεται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8, τούτο ουδόλως συνεπάγεται ότι ο εν λόγω τρίτος δεν υπέχει υποχρέωση να επιστρέψει μια ενίσχυση που χορηγήθηκε παρανόμως στην εν λόγω επιχείρηση. Επομένως, εφόσον η κατάσταση της HCz δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνη μιας πτωχεύσασας επιχειρήσεως, η οποία δεν εμφαίνεται στο

παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8, η αιτίαση η οποία αντλείται από προβαλλομένη παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως κατά την εφαρμογή του πρωτοκόλλου αυτού, απορρίφθηκε επίσης από το Πρωτοδικείο.

40 Επομένως, αν γινόταν δεκτός ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, τούτο θα κατέληγε, κατ' ουσίαν, στο να τεθεί υπό αμφισβήτηση το πρωτόκολλο 8 το οποίο, ως πηγή του πρωτογενούς δικαίου, αποτελεί μέρος της Συνθήκης (βλ. σκέψεις 100 και 101 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

41 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η Επιτροπή υπερέβη την ιδία αρμοδιότητά της, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε, στη σκέψη 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το πρωτόκολλο 8 προβλέπει ότι η Επιτροπή λαμβάνει ενδεδειγμένα μέτρα, απαιτώντας την επιστροφή κάθε ενισχύσεως χορηγηθείσας κατά παράβαση των όρων που προβλέπει το εν λόγω πρωτόκολλο, περιλαμβανομένων των μέτρων ελέγχου κατ' εφαρμογήν του άρθρου 88 ΕΚ, οπότε η Επιτροπή ήταν αρμόδια να ελέγχει την τήρηση των διατάξεων του πρωτοκόλλου 8.

42 Επομένως, το Πρωτοδικείο απέρριψε το σύνολο των επιχειρημάτων περί παραβάσεως του πρωτοκόλλου 8.

43 Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι η Επιτροπή παρέλειψε να μνημονεύσει με ακρίβεια, στην απόφαση περί κινήσεως της τυπικής διαδικασίας ελέγχου ως προς τη χορηγηθείσα στην HCz ενίσχυση αναδιαρθρώσεως, τις κρατικές ενισχύσεις των οποίων απαιτεί την κατάργηση με την προσβαλλομένη απόφαση, όπερ συνεπάγεται επίσης ότι η προσβαλλομένη απόφαση βαρύνεται με έλλειψη νομιμότητας προκύπτουσα από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη τους έγκειται στο γεγονός ότι η IUD υπελόγιζε ότι η επίμαχη ενίσχυση θα εθεωρείτο ως επιστραφείσα και ότι η χορηγηθείσα προ του 2003 ενίσχυση είχε προσηκόντως περιέλθει σε γνώση της Επιτροπής.

44 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες προέβαλαν ότι η Επιτροπή τούς είχε δημιουργήσει τη βεβαιότητα ότι οι ληφθείσες από την HCz ενισχύσεις δεν θα καταργηθούν. Συγκεκριμένα, οι αναιρεσείουσες μπορούσαν θεμιτώς να πιστεύουν ότι η Επιτροπή δεν θα απαιτήσει την επιστροφή των χορηγηθεισών στην HCz ενισχύσεων και επισημαίνουν ότι, μολονότι η επίμαχη ενίσχυση δεν κοινοποιήθηκε κατά την έννοια των άρθρων 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, «αναγγέλθηκε δεόντως» σύμφωνα με τις διαδικασίες του πρωτοκόλλου 2.

45 Συναφώς, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 134 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εμπιστοσύνη αυτή δεν μπορεί να προστατευθεί δυνάμει της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Συγκεκριμένα, οι αναιρεσείουσες ούτε παρακινήθηκαν από πράξη της Κοινότητας να λάβουν μια απόφαση που προκάλεσε, εν συνεχεία, αρνητικές συνέπειες γι' αυτές, ούτε ήσαν αποδέκτριες ευνοϊκής διοικητικής πράξεως κοινοτικού οργάνου, την οποία αυτό ανακάλεσε αναδρομικά. Το Πρωτοδικείο, αναφερόμενο στην απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1997, C-24/95, Alcan Deutschland (Συλλογή 1997, σ. I-1591), υπενθύμισε, στη σκέψη 135 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δεν δικαιολογείται, κατ' αρχήν, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των επιχειρήσεων που έλαβαν ενίσχυση ως προς τη νομιμότητα της ενισχύσεως παρά μόνον αν η ενίσχυση χορηγήθηκε τηρηθείσας της διαδικασίας του άρθρου 88 ΕΚ και ότι ένας επιμελής επιχειρηματίας πρέπει κανονικά να είναι σε θέση να βεβαιωθεί ότι τηρήθηκε η διαδικασία αυτή.

46 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 136 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εν προκειμένω, ουδεμία κοινοποίηση της επίμαχης ενισχύσεως έλαβε χώρα δεδομένου ότι η ενίσχυση αυτή χορηγήθηκε σε χρονική περίοδο κατά την οποία η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν ήταν ακόμη μέλος της Ένωσης και, επομένως, δεν ήταν δυνατό να πραγματοποιηθεί κοινοποίηση σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 88 ΕΚ.

47 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης, στις σκέψεις 137 και 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι η επίμαχη ενίσχυση «αναγγέλθηκε δεόντως» σύμφωνα με τις διαδικασίες του πρωτοκόλλου 2. Συγκεκριμένα, καθόσον οι αναιρεσείουσες αναφέρουν την απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου, με την οποία το Συμβούλιο διαπίστωσε ότι το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και τα επιχειρηματικά σχέδια που υπέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας στην Επιτροπή στις 4 Απριλίου 2003 πληρούσαν τις απαιτήσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου

2, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το επιχειρηματικό σχέδιο σχετικά με την HCz δεν υποβλήθηκε στην Επιτροπή και, συνεπώς, η έγκριση που περιέχεται στην απόφαση 2003/588 δεν αφορά το εν λόγω επιχειρηματικό σχέδιο.

48 Όσον αφορά την αιτιολογική έκθεση της προτάσεως της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία η παράταση της ισχύος της προβλεπομένης από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 παρεκκλίσεως θα είχε ως αποτέλεσμα να νομιμοποιηθούν αναδρομικώς όλες οι ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί παρανόμως από της ενάρξεως ισχύος της ευρωπαϊκής συμφωνίας, το Πρωτοδικείο υπογράμμισε, στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η διατύπωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στην απόφαση 2003/558 του Συμβουλίου. Πάντως, μια απλή πρόταση της Επιτροπής για απόφαση του Συμβουλίου δεν μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις αναιρεσείουσες.

49 Επομένως, το Πρωτοδικείο απέρριψε το σύνολο των επιχειρημάτων τα οποία αντλούνται από προσβολή της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

50 Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αποσκοπούσε, μεταξύ άλλων, στον καθορισμό των εφαρμοστέων επιτοκίων για την ανάκτηση των επιδίκων ενισχύσεων, οι αναιρεσείουσες επικαλέστηκαν παράβαση του κανονισμού 794/2004 προβάλλοντας ότι η Επιτροπή δεν καθόρισε το δέον επιτόκιο και δεν έλαβε υπόψη τον σκοπό των άρθρων 9 και 11 του κανονισμού 794/2004, ήτοι την αποκατάσταση της υφιστάμενης πριν από τη χορήγηση της παράνομης ενισχύσεως καταστάσεως, απαιτώντας να εφαρμοσθεί η μέθοδος του ανατοκισμού και επιλέγοντας επιτόκιο αναφοράς το οποίο δεν έχει καμία σχέση με την πραγματική κατάσταση της πολωνικής αγοράς μεταξύ 1997 και 2004.

51 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι, κατά το πολωνικό δίκαιο, οι τόκοι γεννώνται μόνον επί του κεφαλαίου των ληξιπρόθεσμων φορολογικών οφειλών και οι φορολογικοί νόμοι δεν προβλέπουν κεφαλαιοποίηση των τόκων που οφείλονται επί των εν λόγω ληξιπρόθεσμων οφειλών. Εξάλλου, αναφέρουν ότι ήταν πολύ σπάνιο, μεταξύ 1997 και 2004, το να λαμβάνουν οι επιχειρήσεις εξωτερικά κεφάλαια επί μακρόν χρησιμοποιώντας ομόλογα και τραπεζικά δάνεια σε πολωνικά ζλότι. Η

Επιτροπή, επιλέγοντας να εφαρμόσει το επιτόκιο των ομολόγων του Πολωνικού Δημοσίου, δεν χρησιμοποίησε το επιτόκιο το οποίο ανταποκρίνεται ορθώς στο ευεργέτημα που έλαβε η HCz, με αποτέλεσμα να υπερεκτιμηθεί το ευεργέτημα αυτό. Επομένως, η επιστροφή των τόκων περιήγαγε τις δικαιούχους επιχειρήσεις σε λιγότερο ευνοϊκή κατάσταση σε σχέση με το status quo ante.

52 Όσον αφορά την προσβαλλομένη απόφαση, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 157 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι τόκοι υπολογίζονται σύμφωνα με τις διατάξεις του κεφαλαίου V του κανονισμού 794/2004 και, δεδομένου ότι το επιτόκιο δεν καθορίζεται ούτε στο διατακτικό ούτε στις αιτιολογικές σκέψεις της εν λόγω αποφάσεως, το επιχείρημα των αναιρεσειουσών καθίσταται άνευ αντικειμένου.

53 Όσον αφορά τη μέθοδο υπολογισμού των τόκων, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι περιλαμβανόμενες, συναφώς, στην προσβαλλομένη απόφαση διαπιστώσεις ενέχουν αμιγώς διαπιστωτικό χαρακτήρα, εφόσον η μέθοδος για τον υπολογισμό των τόκων προκύπτει από τον ίδιο τον κανονισμό 794/2004. Πάντως, οι αναιρεσείουσες δεν προβάλλουν ένσταση ελλείψεως νομιμότητας όσον αφορά τον εν λόγω κανονισμό (βλ. σκέψη 159 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

54 Όσον αφορά το έγγραφο της 7ης Ιουνίου 2006, με το οποίο η Επιτροπή καθόρισε το εφαρμοστέο επιτόκιο για την ανάκτηση της επίμαχης ενισχύσεως, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 προβλέπει μόνον ότι ο καθορισμός του εφαρμοστέου επιτοκίου για την ανάκτηση ενισχύσεως πρέπει να πραγματοποιείται σε «στενή συνεργασία» με το οικείο κράτος μέλος.

55 Πάντως, από την ανταλλαγείσα μεταξύ της Επιτροπής και των πολωνικών αρχών αλληλογραφία, προκύπτει ότι ο καθορισμός του επιτοκίου όντως πραγματοποιήθηκε σε «στενή συνεργασία» με τη Δημοκρατία της Πολωνίας η οποία, πράγματι, πρότεινε να εφαρμοσθούν τα επιτόκια των ομολόγων του Δημοσίου που είναι, αντιστοίχως, πενταετούς και δεκαετούς ισχύος και ζήτησε να πραγματοποιείται ετήσιος

υπολογισμός σε τρέχουσα αξία των επιτοκίων αυτών και να μην υπολογίζονται οι τόκοι με τη μέθοδο του ανατοκισμού (σκέψη 163 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

56 Η Επιτροπή, αφού δέχθηκε, κατά μεγάλο μέρος, τις προτάσεις αυτές, θεώρησε ότι έπρεπε να εφαρμοσθεί μόνον το επιτόκιο των ομολόγων πενταετούς ισχύος καθ' όλη την περίοδο από το 1997 έως το 2004. Συναφώς, διέθετε ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως (σκέψη 164 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

57 Όσον αφορά τη μέθοδο εφαρμογής του επιτοκίου, και ιδίως τον υπολογισμό των τόκων με τη μέθοδο του ανατοκισμού, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, με τη σκέψη 165 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 794/2004 διευκρινίζει ρητώς ότι το επιτόκιο εφαρμόζεται με τη μέθοδο του ανατοκισμού μέχρι την ημερομηνία ανακτήσεως της ενισχύσεως και ότι ο τόκος που έχει γεννηθεί κατά το προηγούμενο έτος υπόκειται σε τοκισμό σε κάθε μεταγενέστερο έτος. Επιπλέον, το άρθρο 13 του κανονισμού 794/2004 προβλέπει ότι τα άρθρα 9 και 11 αυτού εφαρμόζονται σε κάθε απόφαση ανακτήσεως η οποία κοινοποιείται μετά την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού αυτού. Δεδομένου ότι ο κανονισμός 794/2004 ήταν εφαρμοστέος κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή ήταν, συνεπώς, υποχρεωμένη να ζητήσει να υπολογισθούν οι τόκοι με τη μέθοδο του ανατοκισμού.

58 Επομένως, το Πρωτοδικείο απέρριψε το σύνολο των λόγων οι οποίοι αντλούνται από παράβαση του κανονισμού 794/2004.

59 Έχοντας κρίνει αβάσιμο το σύνολο των λόγων ακυρώσεως που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη της προσφυγής τους, το Πρωτοδικείο απέρριψε, συνεπώς, την προσφυγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

60 Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση·

— να κάνει πλήρως, ή επικουρικώς εν μέρει, δεκτά τα αιτήματα που προεβλήθησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου στις συνεκδικασθείσες αποφάσεις Τ-273/06 και Τ-297/06·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των εξόδων·

— στην περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο αποφασίσει ότι παρέλκει η έκδοση αποφάσεως, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογή του συνδυασμού των διατάξεων του άρθρου 69, παράγραφος 6, και του άρθρου 72, στοιχείο α΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

61 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

62 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τρεις λόγους οι οποίοι αντλούνται από παράβαση του πρωτοκόλλου 8, παραβίαση της αρχής προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και παράβαση του κανονισμού 659/1999, μεταξύ άλλων του άρθρου 14, παράγραφος 2, καθώς και του κανονισμού 794/2004.

63 Η Επιτροπή αμφισβητεί, αφενός, το παραδεκτό του συνόλου της αιτήσεως αναιρέσεως και, αφετέρου, αμφισβητεί συγκεκριμένα το παραδεκτό του πρώτου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως, καθώς και τη βασιμότητα και των τριών λόγων τους οποίους προβάλλουν οι αναιρεσείουσες.

Επί του παραδεκτού του συνόλου της αιτήσεως αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

64 Εισαγωγικώς, η Επιτροπή προβάλλει ένσταση απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως για τον λόγο ότι οι αναιρεσείουσες, όσον αφορά τον τύπο της αιτήσεως αναιρέσεως, συγχέουν έφεση και αναίρεση καθόσον το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως περιορίζεται, κατ' ουσίαν, στην επανάληψη των επιχειρημάτων κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, όπως εκτίθενται πρωτοδίκως. Οι αναιρεσείουσες δεν διευκρινίζουν ποια χωρία της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου αφορά ειδικότερα η αίτηση αναιρέσεως, ούτε σε ποια πλάνη περί το δίκαιο υπέπεσε το Πρωτοδικείο κατά την εξέταση των επιχειρημάτων αυτών σε πρώτο βαθμό.

65 Συναφώς, η Επιτροπή διατείνεται ότι από τα άρθρα 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Δεν πληροί την προϋπόθεση αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς καν να περιέχει επιχειρηματολογία αποσκοπούσα ειδικώς στον εντοπισμό της πλάνης περί το δίκαιο της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, απλώς αναπαράγει τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, όπερ δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

66 Κατά πάγια νομολογία, από τα άρθρα 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας, προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να παραθέτει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 34, της 8ης Ιανουαρίου 2002, C-248/99 P, Γαλλία κατά Monsanto και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-1, σκέψη 68, καθώς και της 14ης Οκτωβρίου 2010, C-67/09 P, Nuova Agricast και Cofra κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-9811, σκέψη 48).

67 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, μολονότι ορισμένα χωρία της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξαν οι αναιρεσείουσες στο πλαίσιο του πρώτου και του δευτέρου λόγου στερούνται ενδεχομένως ακρίβειας, εντούτοις, στο σύνολό της, η επιχειρηματολογία αυτή είναι αρκούντως σαφής ώστε να μπορούν να προσδιοριστούν με την απαιτούμενη ακρίβεια τα επικρινόμενα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όπως

και τα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη των σχετικών αιτιάσεων, οπότε το Δικαστήριο μπορεί να ασκήσει έλεγχο νομιμότητας.

68 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου ως προς το σύνολο της αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Με τον πρώτο λόγο, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το πρωτόκολλο 8 κρίνοντας ότι θεσπίζει, στο σημείο 6, αναδρομική εφαρμογή των διατάξεών του. Από τη διατύπωση, τον σκοπό και την οικονομία του εν λόγω πρωτοκόλλου δεν προκύπτει σαφώς ότι του προσδίδεται αναδρομική ισχύς.

70 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες διατείνονται ότι, στην πραγματικότητα, το πρωτόκολλο 8 έχει ως αντικείμενο ότι οι απαριθμούμενες στο παράρτημα 1 επιχειρήσεις μπορούν να λαμβάνουν κρατικές ενισχύσεις, εντός ορισμένων ορίων, μεταξύ της ημερομηνίας υπογραφής του στις 16 Απριλίου 2003 και του τέλους του έτους 2003. Το μόνο στοιχείο αναδρομικότητας που μπορεί να εντοπισθεί στο πρωτόκολλο 8 έγκειται στην αναφορά στην περίοδο 1997-2003, η οποία αφορά είτε το ολικό ποσό της ενισχύσεως που μπορεί να χορηγηθεί (σημείο 6 του πρωτοκόλλου 8) είτε τη σαφή μείωση της παραγωγικής ικανότητας που πρέπει να επιτευχθεί από τη Δημοκρατία της Πολωνίας (σημείο 7 του πρωτοκόλλου 8). Τούτο σημαίνει ότι ο υπολογισμός των μελλοντικών

ενισχύσεων που πρόκειται να χορηγηθούν στις δικαιούχους επιχειρήσεις μέχρι το τέλος του έτους 2003, πρέπει να πραγματοποιηθεί λαμβανομένων υπόψη, αναδρομικώς, των ποσών των ενισχύσεων που έχουν ήδη χορηγηθεί, αλλά χωρίς να ληφθούν υπόψη, αναδρομικώς, οι ενισχύσεις που έχουν, ενδεχομένως, θεωρηθεί ως παρανόμως χορηγηθείσες.

71 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν συναφώς ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 25ης Ιανουαρίου 1979, 98/78, Racke, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 55, σκέψη 20, ·και 99/78, Weingut Decker, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 81· της 19ης Μαΐου 1982, 84/81, Staple Dairy Products, Συλλογή 1982, σ. 1763, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2002, C-74/00 P και C-75/00 P, Falck και Acciaierie di Bolzano κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-7869), γενικώς, η αρχή της ασφάλειας των εννόμων καταστάσεων απαγορεύει να ορίζεται η έναρξη της ισχύος μιας κοινοτικής πράξεως σε ημερομηνία προγενέστερη της δημοσιεύσεως της πράξεως αυτής. Μπορεί, κατ' εξαίρεση, να ισχύει άλλως, όταν το απαιτεί ο επιδιωκόμενος σκοπός και γίνεται δεόντως σεβαστή η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων. Τούτο σημαίνει ότι, πλην αντιθέτων ενδείξεων, κείμενο κοινοτικού δικαίου θεωρείται ότι δεν έχει αναδρομική ισχύ.

72 Πάντως, εν προκειμένω, κατά τις αναιρεσείουσες, συνομολογείται ότι το Συμβούλιο Συνδέσεως ΕΕ - Πολωνίας εξέδωσε, στις 23 Οκτωβρίου 2002, απόφαση περί παρατάσεως κατά οκτώ πρόσθετα έτη από 1ης Ιανουαρίου 1997 της περιόδου παρεκκλίσεων του πρωτοκόλλου 2. Η απόφαση αυτή εξαρτά την παράταση από δύο προϋποθέσεις. Αφενός, από την υποβολή στην Επιτροπή από τη Δημοκρατία της Πολωνίας προγράμματος αναδιαρθρώσεως και επιχειρηματικών σχεδίων και, αφετέρου, από την τελική αξιολόγησή τους από την Επιτροπή (άρθρα 2 και 3 της αποφάσεως του Συμβουλίου Συνδέσεως). Εξάλλου, το άρθρο 3 της αποφάσεως αυτής προβλέπει ότι η Επιτροπή ελέγχει σε τακτικά διαστήματα την εφαρμογή των επιχειρηματικών σχεδίων επ' ονόματι της Κοινότητας, ενώ η πολωνική Υπηρεσία ανταγωνισμού και προστασίας των καταναλωτών έχει παρόμοια δράση όσον αφορά τη Δημοκρατία της Πολωνίας.

73 Η Επιτροπή κατέληξε στο ότι το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και τα επιχειρηματικά σχέδια τα οποία υπέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 και τους όρους που τίθενται στο πρωτόκολλο 8 και, επομένως, με την πρότασή της ενέκρινε την τελική αξιολόγηση και την εκπλήρωση της υποχρεώσεως την οποία είχε αναλάβει η Δημοκρατία της Πολωνίας με το πρωτόκολλο 8. Συνακολούθως, εγκρίθηκε τελικώς η απόφαση 2003/588

του Συμβουλίου. Κατά τις αναιρεσείουσες, η Επιτροπή επανήλθε, επομένως, με την προσβαλλομένη απόφαση, επί των κρατικών ενισχύσεων οι οποίες είχαν χορηγηθεί μεταξύ 1997 και 2002 υπό το καθεστώς παρεκκλίσεων το οποίο είχε παραταθεί με την απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου, η οποία είναι μεταγενέστερη του πρωτοκόλλου 8 και για το οποίο κάνει λόγο.

74 Περαιτέρω, το σημείο 6 του πρωτοκόλλου 8 αναφέρει μόνον τις μελλοντικές ενισχύσεις αναδιαρθρώσεως οι οποίες μπορούν να καταβληθούν στις δικαιούχους επιχειρήσεις και δεν περιλαμβάνει καμία ρητή μνεία ενδεχόμενης αναδρομικής ισχύος. Από το περιεχόμενο, τον σκοπό ή την οικονομία του πρωτοκόλλου αυτού δεν προκύπτει σαφώς ότι πρέπει να του προσδοθεί αναδρομική ισχύς.

75 Περαιτέρω, οι αναιρεσείουσες διατείνονται ότι συνομολογείται ότι οι πολωνικές αρχές προέβλεψαν να συμπεριλάβουν την HCz στον κατάλογο των δικαιούχων επιχειρήσεων οι οποίες απαριθμούνται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8 και μπορούν να λάβουν κρατικές ενισχύσεις στο πλαίσιο του προγράμματος αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας. Εγκατέλειψαν το μέτρο αυτό την τελευταία στιγμή, διότι η HCz πτώχευσε και θεωρούνταν απίθανη η βιωσιμότητά της, ακόμα και με τη χορήγηση νέων ενισχύσεων. Επομένως, η βιωσιμότητα της HCz κατά τον χρόνο θεσπίσεως του περιεχομένου του πρωτοκόλλου 8 αποτέλεσε το μόνο σημείο το οποίο τη διαφοροποιούσε από τις οκτώ δικαιούχους επιχειρήσεις.

76 Ωστόσο, από τον Απρίλιο του 2003, οι πολωνικές αρχές σχεδίαζαν την αναδιάρθρωση της HCz με άλλον τρόπο πλην της πτωχεύσεως. Η Επιτροπή δεν το έλαβε υπόψη της στην προσβαλλομένη απόφαση, ενώ γνώριζε τα πραγματικά περιστατικά και, επομένως, επιφύλαξε ριζικώς διαφορετική μεταχείριση σε δύο κατηγορίες προσώπων των οποίων η νομική και η πραγματική κατάσταση δεν εμφανίζει ουσιώδεις διαφορές –ήτοι στις επιχειρήσεις που εμφαίνονται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8, αφενός, και στην οικονομική οντότητα που διαδέχθηκε την HCz, αφετέρου. Επομένως, η

διαφορετική αυτή μεταχείριση δύο κατ' ουσίαν ίδιων καταστάσεων συνιστά πρόσθετη παράβαση του πρωτοκόλλου 8.

77 Υπό τις συνθήκες αυτές, η ερμηνεία του πρωτοκόλλου 8 στην οποία προέβη η Επιτροπή με την προσβαλλομένη απόφαση συνιστά πρόδηλη παράβαση του εν λόγω κοινοτικού νομοθετικού κειμένου. Το Πρωτοδικείο, μη επιβάλλοντας κυρώσεις στην παράβαση αυτή, παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο.

78 Κατ' αρχάς, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι, εν μέρει, απαράδεκτος για δύο λόγους. Αφενός, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν την πρόταση της Επιτροπής και την απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου στο πλαίσιο του λόγου αυτού ενώ το εν λόγω σημείο έχει εξετασθεί από το Πρωτοδικείο κατά την εξέταση του λόγου ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Επομένως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν, για πρώτη φορά, ενώπιον του Δικαστηρίου ένα λόγο και επιχειρήματα που δεν προέβαλαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, οπότε το μέρος αυτό του λόγου αναιρέσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτο.

79 Αφετέρου, όσον αφορά το επιχείρημα περί της διαφορετικής μεταχειρίσεως δύο κατ' ουσίαν ιδίων καταστάσεων η οποία, επομένως, προκαλεί παράβαση του πρωτοκόλλου 8, το επιχείρημα αυτό είναι νέο εφόσον δεν προβλήθηκε από την αναιρεσείουσα στην υπόθεση Τ-297/06, στο πλαίσιο του λόγου ο οποίος αντλείται από την προβαλλομένη παράβαση του πρωτοκόλλου 8. Μόνον οι αναιρεσείουσες στην υπόθεση Τ-273/06 προέβαλαν παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως στην εφαρμογή του πρωτοκόλλου 8. Συνεπώς, το μέρος αυτό του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει επίσης να κριθεί απαράδεκτο.

80 Επί της ουσίας, η Επιτροπή ισχυρίζεται στη συνέχεια ότι συντάσσεται με την άποψη του Πρωτοδικείου ότι ο σκοπός του πρωτοκόλλου 8 συνίστατο στο να εγκαθιδρυθεί ένα κατανοητό καθεστώς για την έγκριση ενισχύσεων προοριζομένων για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας. Κατά την Επιτροπή, η γραμματική διατύπωση του σημείου 6 του εν λόγω πρωτοκόλλου δηλώνει αναδρομική

ισχύ καθόσον το σύνολο της υπό εξέταση περιόδου, ήτοι τα έτη 1997 έως 2003, τοποθετείται προ της ημερομηνίας προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ένωση.

81 Περαιτέρω, η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι η αναφορά στην περίοδο αυτή σημαίνει στην πραγματικότητα ότι ο έλεγχος των ενισχύσεων πριν από την προσχώρηση περιορίζεται στις ενισχύσεις που έχουν χορηγηθεί μεταξύ Σεπτεμβρίου και Δεκεμβρίου του 2003. Επομένως, η Επιτροπή φρονεί ότι η συλλογιστική του Πρωτοδικείου στις σκέψεις 93 έως 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως έλαβε ορθώς υπόψη το περιεχόμενο, τον σκοπό και την οικονομία του πρωτοκόλλου 8 και στήριξε επ' αυτών την κρίση του περί αναδρομικής ισχύος.

82 Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, τα προβληθέντα από τις αναιρεσείουσες επιχειρήματα είναι αβάσιμα καθόσον τα επιχειρήματα αυτά αμφισβητούν προφανώς στην πραγματικότητα τον αποκλεισμό της HCz από τον κατάλογο των δικαιούχων επιχειρήσεων που απαριθμούνται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8 και όχι κάποια παράβαση του πρωτοκόλλου αυτού. Ωστόσο, είναι προφανές ότι το πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως την οποία εκδίκασε το Πρωτοδικείο περιοριζόταν στον έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως της Επιτροπής και δεν μπορούσε να θέσει εν αμφιβόλω τη νομιμότητα διατάξεως του πρωτογενούς δικαίου όπως των διατάξεων του πρωτοκόλλου 8.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Επί του παραδεκτού

83 Όσον αφορά την προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου η οποία αντλείται από το ότι ο προβληθείς ισχυρισμός είναι νέος, διαπιστώνεται ότι, κατά πάγια νομολογία, προκύπτει ότι αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλει για πρώτη

φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αναιρετική αρμοδιότητα είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο από τη διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται, συνεπώς, στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε κατόπιν εξετάσεως των ισχυρισμών που προβλήθηκαν πρωτοδίκως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 11ης Νοεμβρίου 2004, C-186/02 P και C-188/02 P, Ramondín κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-10653, σκέψη 60, καθώς και της 26ης Οκτωβρίου 2006, C-68/05 P, Koninklijke Coöperatie Cosun κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-10367, σκέψη 96).

84 Συναφώς, διαπιστώνεται ωστόσο ότι οι αναιρεσείουσες, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, δεν προβάλλουν νέο ισχυρισμό ενώπιον του Δικαστηρίου, αλλά απλό επιχείρημα εντασσόμενο στο πλαίσιο του λόγου που αντλείται από παράβαση του πρωτοκόλλου 8 και συζητήθηκε ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, αναφέρουν τα έγγραφα για τα οποία κάνει λόγο η Επιτροπή με σκοπό να αποδείξει την παράβαση του πρωτοκόλλου 8, αλλά δεν προσθέτουν καμία νέα αιτίαση από νομικής απόψεως. Επομένως, η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, η οποία αντλείται από το ότι ο προβληθείς από τις αναιρεσείουσες ισχυρισμός είναι νέος, δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

85 Όσον αφορά την προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, η οποία αντλείται από το γεγονός ότι το επιχείρημα περί διαφορετικής μεταχειρίσεως δύο κατ' ουσίαν ιδίων καταστάσεων, το οποίο προβάλλει η αναιρεσείουσα στην υπόθεση T-297/06, είναι νέο υπό την έννοια ότι δεν προβλήθηκε από την αναιρεσείουσα πρωτοδίκως, αλλά μόνον από τις αναιρεσείουσες στην υπόθεση T-273/06, αρκεί η διαπίστωση ότι, δεδομένου ότι ένας διάδικος δύναται να αμφισβητήσει όλο το σκεπτικό βλαπτικής γι' αυτόν αποφάσεως, όταν το Πρωτοδικείο ένωσε δύο υποθέσεις και εξέδωσε ενιαία απόφαση η οποία απαντά στο σύνολο των ισχυρισμών που προέβαλαν οι ενώπιον του Πρωτοδικείου διάδικοι, καθένας από αυτούς δύναται να επικρίνει τη συλλογιστική που αφορά τους ισχυρισμούς οι οποίοι, ενώπιον του Πρωτοδικείου, προβλήθηκαν μόνον από την προσφεύγουσα στην άλλη συνεκδικασθείσα υπόθεση (βλ. αποφάσεις της 29ης Νοεμβρίου 2007, C-176/06 P, Stadtwerke Schwäbisch Hall κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σκέψη 17, και, κατ' αναλογία, της 21ης Φεβρουαρίου 2008, C-348/06 P, Επιτροπή κατά Girardot, Συλλογή 2008, σ. I-833, σκέψη 50).

86 Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, η οποία αντλείται από το ότι ο προβληθείς από τις αναιρεσείουσες ισχυρισμός είναι νέος.

87 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως είναι παραδεκτός.

— Επί της ουσίας

88 Όσον αφορά τη βασιμότητα του λόγου αυτού, πρέπει να εξετασθεί αν το Πρωτοδικείο παρέβη το πρωτόκολλο 8 κρίνοντας με την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση ότι η αρμοδιότητα της Επιτροπής για τον έλεγχο της τηρήσεως των κοινοτικών κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων κατά την προγενέστερη της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ένωση περίοδο βασίζεται στο πρωτόκολλο αυτό και αφορά τις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν κατά τη διάρκεια όλης της περιόδου για την οποία γίνεται λόγος στο σημείο 6 του πρωτοκόλλου αυτού, ήτοι από το 1997 έως το 2003 και όχι, όπως ισχυρίζονται οι αναιρεσείουσες, αποκλειστικώς μεταξύ του χρόνου της δημοσιεύσεώς του, στις 23 Σεπτεμβρίου 2003, και της 31ης Δεκεμβρίου 2003 εφόσον αμφισβητούν την αναδρομική ισχύ του πρωτοκόλλου 8.

89 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι το Πρωτοδικείο κατέληξε στην κρίση αυτή αφού εξέτασε, στις σκέψεις 89 έως 97 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το περιεχόμενο του πρωτοκόλλου 8.

90 Στο πλαίσιο της αναλύσεως αυτής, το Πρωτοδικείο τόνισε, κατ' αρχάς, στη σκέψη 90 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής ratione temporis των κοινοτικών κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων, συνομολογείται, κατ' αρχήν, ότι τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ δεν εφαρμόζονται επί των χορηγηθεισών πριν από την προσχώρηση ενισχύσεων οι οποίες δεν τυγχάνουν, πλέον, εφαρμογής μετά την προσχώρηση.

91 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το καθεστώς του πρωτοκόλλου 8 διαφέρει, από πολλές απόψεις, από το γενικό καθεστώς της Συνθήκης και του παραρτήματος IV της Πράξεως Προσχωρήσεως. Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκανε δεκτό ότι, κατά το σημείο 1 του πρωτοκόλλου 8, ορισμένες κρατικές ενισχύσεις χορηγηθείσες από τη Δημοκρατία της Πολωνίας για την αναδιάρθρωση ειδικών τομέων της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας, οι οποίες, κατά κανόνα, δεν επιτρέπονται σύμφωνα με τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, αναγνωρίζονται ως συμβατές προς την κοινή αγορά. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι ο μηχανισμός μεταβάσεως που περιλαμβάνεται στο παράρτημα IV της Συνθήκης Προσχωρήσεως αφορά μόνον κρατικές ενισχύσεις χορηγηθείσες πριν από την προσχώρηση οι οποίες εξακολουθούν να τυγχάνουν εφαρμογής και μετά την ημερομηνία προσχωρήσεως.

92 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει συναφώς, στις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι στο πρωτόκολλο 8 γίνεται λόγος για ενισχύσεις χορηγηθείσες κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003, και επομένως για περίοδο πριν από την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ένωση. Το πρωτόκολλο αυτό επιτρέπει ένα περιορισμένο ποσό ενισχύσεων αναδιαρθρώσεως (3 387 070 000 PLN), το οποίο χορηγήθηκε για την εν λόγω περίοδο σε ορισμένες επιχειρήσεις που απαριθμούνται στο παράρτημα 1, και προβλέπει ότι καμία άλλη ενίσχυση δεν πρέπει να χορηγηθεί από τη Δημοκρατία της Πολωνίας για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας. Επομένως, κατά το Πρωτοδικείο, η αναδρομική ισχύς του πρωτοκόλλου 8 θεσπίζεται στο σημείο 6 το οποίο αφορά την περίοδο από το 1997 έως το 2003.

93 Τέλος, το Πρωτοδικείο απορρίπτει, στη σκέψη 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι, δεδομένου ότι, κατά το χρονικό σημείο της δημοσιεύσεως του πρωτοκόλλου 8 τον Σεπτέμβριο του 2003, η ως άνω περίοδος είχε σχεδόν ολοκληρωθεί, η αναφορά του πρωτοκόλλου 8 στην περίοδο από το 1997 έως το 2003 έχει απλώς και μόνον την έννοια ότι ο υπολογισμός των μελλοντικών ενισχύσεων θα πρέπει να γίνεται λαμβανομένων υπόψη, αναδρομικώς, των ποσών των ενισχύσεων που έχουν ήδη χορηγηθεί, αλλά χωρίς να λαμβάνονται υπόψη, αναδρομικώς, οι ενισχύσεις που θεωρήθηκαν ως παρανόμως χορηγηθείσες.

94 Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο τονίζει ότι ο σκοπός του πρωτοκόλλου 8 συνίστατο στο να εγκαθιδρυθεί ένα κατανοητό καθεστώς για την έγκριση ενισχύσεων προοριζομένων για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας και όχι μόνο στο να αποφευχθεί η σώρευση ενισχύσεων εκ μέρους των επιχειρήσεων που ήσαν δικαιούχοι (βλ. σκέψη 96 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

95 Υπό το πρίσμα των διαπιστώσεων αυτών, το Πρωτοδικείο απέρριψε, στις σκέψεις 97 και 104 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κάθε παράβαση του πρωτοκόλλου 8, αποφασίζοντας ότι το πρωτόκολλο αυτό αποτελεί lex specialis σε σχέση με το παράρτημα IV της πράξεως προσχωρήσεως και τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ, το οποίο διευρύνει τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων που πραγματοποιεί η Επιτροπή δυνάμει της Συνθήκης ΕΚ επί των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν υπέρ της αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003 και, συνεπώς, απέρριψε τον λόγο αυτόν.

96 Αντιθέτως προς όσα ισχυρίζονται οι αναιρεσείουσες, το Πρωτοδικείο δεν παρέβη το εν λόγω πρωτόκολλο καταλήγοντας στην κρίση αυτή.

97 Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ορθώς επισήμανε, στις σκέψεις 93 και 94 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το πρωτόκολλο 8 προβλέπει στο σημείο 6 ότι εφαρμόζεται στην περίοδο από το 1997 έως το 2003, η οποία είναι προγενέστερη της ημερομηνίας προσχωρήσεως.

98 Ασφαλώς, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, προκειμένου να διασφαλίζεται η τήρηση των αρχών της ασφαλείας δικαίου και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, οι ουσιαστικοί κανόνες του κοινοτικού δικαίου πρέπει να ερμηνεύονται ως έχοντες εφαρμογή επί καταστάσεων που έχουν ήδη διαμορφωθεί προ της ενάρξεως της ισχύος τους, μόνον εφόσον προκύπτει σαφώς από τη διατύπωσή τους, τους σκοπούς ή την οικονομία τους ότι πρέπει να τους αναγνωριστεί τέτοια ισχύς (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Φεβρουαρίου 1982, 21/81, Bout, Συλλογή 1982, σ. 381, σκέψη 13· της 15ης Ιουλίου 1993, C-34/92, GruSa Fleisch, Συλλογή 1993, σ. I-4147, σκέψη 22· της 29ης Ιανουαρίου 2002, C-162/00, Pokrzeptowicz-Meyer,

Συλλογή 2002, σ. I-1049, σκέψη 49, και της 12ης Νοεμβρίου 2009, C-441/08, Elektrownia Pątnów II, Συλλογή 2009, σ. I-10799, σκέψη 33).

99 Ωστόσο, δεδομένου ότι το πρωτόκολλο 8 άρχισε να ισχύει την 1η Μαΐου 2004, αντίθετα προς το πραγματικό και νομικό πλαίσιο στις προαναφερθείσες υποθέσεις προς στήριξη του προβληθέντος από τις αναιρεσείουσες επιχειρήματος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, από τη διατύπωση του πρωτοκόλλου 8, προκύπτει σαφώς ότι προβλέπει αναδρομική ισχύ αποσκοπώντας ρητώς σε περίοδο η οποία είχε πλήρως ολοκληρωθεί κατά τη χρονική στιγμή ενάρξεως ισχύος του.

100 Όσον αφορά τον σκοπό και την οικονομία του πρωτοκόλλου 8, αντιθέτως προς όσα προβάλλουν οι αναιρεσείουσες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, δεδομένου ότι τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ δεν εφαρμόζονται στις χορηγηθείσες πριν από την προσχώρηση ενισχύσεις, οι οποίες δεν εξακολουθούν να τυγχάνουν εφαρμογής μετά την προσχώρηση, και για την επίτευξη του σκοπού της κατ' αρχήν απαγορεύσεως κάθε κρατικής ενισχύσεως πλην των ρητώς προβλεπομένων εξαιρέσεων, που είχε ήδη καθορισθεί με το πρωτόκολλο 2, η θέσπιση καθεστώτος παρέχοντος στην Επιτροπή τη δυνατότητα να ασκεί τον έλεγχο των κρατικών ενισχύσεων δυνάμει της Συνθήκης επί κάθε ενισχύσεως χορηγηθείσας για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας κατά τα έτη 1997 έως 2006 ήταν η λογική συνέπεια της ουσιαστικής συνέχειας μεταξύ της ευρωπαϊκής συμφωνίας και της Συνθήκης όσον αφορά τις κρατικές ενισχύσεις, εκφράζοντας, εξάλλου, τον σκοπό της εφαρμογής ενός μόνον καθεστώτος ελέγχου πριν και μετά την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην Ένωση.

101 Επομένως, ο σκοπός του πρωτοκόλλου 8, όπως ορθώς διαπίστωσε το Πρωτοδικείο, ήταν η θέσπιση ενός κατανοητού καθεστώτος για την έγκριση των ενισχύσεων που προορίζονταν για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας και όχι μόνον η αποτροπή σωρεύσεως των ενισχύσεων από τις δικαιούχους εταιρίες.

102 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο ορθώς απέρριψε το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι το πρωτόκολλο 8 έχει την έννοια ότι αφορά μόνον την περίοδο μεταξύ της ημερομηνίας δημοσιεύσεώς του, τον Σεπτέμβριο του 2003, και του τέλους του 2003 και ότι, συνεπώς, ο υπολογισμός των μελλοντικών ενισχύσεων που θα χορηγηθούν στις δικαιούχους επιχειρήσεις μέχρι το τέλος του έτους 2003 δεν πρέπει να γίνει κρίνοντας αναδρομικώς τις παρελθούσες ενισχύσεις ως παράνομες, αλλά λαμβάνοντας αναδρομικώς υπόψη τα ήδη χορηγηθέντα ποσά των ενισχύσεων.

103 Επομένως, το Πρωτοδικείο ορθώς διαπίστωσε ότι το πρωτόκολλο 8 αντιπροσωπεύει ένα lex specialis ο οποίος επέκτεινε την αρμοδιότητα της Επιτροπής προς έλεγχο των ενισχύσεων που χορηγούνται για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας κατά την περίοδο από το 1997 έως το 2003.

104 Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι τόσο από την πρόταση της Επιτροπής όσο και από την απόφαση του Συμβουλίου 2003/588 προκύπτει ότι, κατά την άποψη των θεσμικών αυτών οργάνων, οι δεσμεύσεις που αναλήφθησαν με το πρωτόκολλο 8 τηρήθησαν, αρκεί η διαπίστωση ότι πράξη του παραγώγου δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να αποκλίνει ή να τροποποιεί πράξη του πρωτογενούς δικαίου, ακόμα και αν εκδόθηκε μεταγενέστερα.

105 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσειουσών περί διαφορετικής μεταχείρισεως καθόσον οι αναιρεσείουσες διατείνονται ότι η HCz έπρεπε να έχει εγγραφεί στον κατάλογο των δικαιούχων επιχειρήσεων που απαριθμούνται στο παράρτημα 1 του πρωτοκόλλου 8, αρκεί η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες, αμφισβητώντας στην πραγματικότητα τον αποκλεισμό της HCz από τον κατάλογο αυτό, θέτουν εν αμφιβόλω το πρωτόκολλο 8, το οποίο αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της Συνθήκης και, επομένως, την ιδιότητα του πρωτογενούς δικαίου. Πάντως, στο πλαίσιο αναιρέσεως, το Δικαστήριο περιορίζεται στον έλεγχο νομιμότητας της εκδοθείσας από το Πρωτοδικείο αποφάσεως όπερ δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω τη νομιμότητα διατάξεως του πρωτογενούς δικαίου.

106 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, το Πρωτοδικείο βασίμως έκρινε ότι δεν υπήρξε παράβαση του πρωτοκόλλου 8, ο δε πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει, συνεπώς, να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

107 Με τον λόγο αυτό, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι οι διαδικασίες του πρωτοκόλλου 2, μέσω των οποίων η επίδικη ενίσχυση κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή και το Συμβούλιο, τους δημιούργησαν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη.

108 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες υπενθυμίζουν ότι συνομολογείται ότι η Επιτροπή έμαθε ότι η HCz έλαβε κρατικές ενισχύσεις όταν αξιολόγησε τις διαδοχικές τροποποιήσεις του πολωνικού προγράμματος αναδιαρθρώσεως. Η πρόταση της Επιτροπής δημοσιεύθηκε στις 26 Μαΐου 2003. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι η αιτιολογική έκθεση της προτάσεως αυτής δεν μπορεί να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις αναιρεσείουσες, οι αναιρεσείουσες τονίζουν ότι η Επιτροπή είχε πάντως πληροφορηθεί για τις επίδικες ενισχύσεις.

109 Περαιτέρω, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι, εφόσον η απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου εκδόθηκε βάσει της προτάσεως της Επιτροπής και η απόφαση αυτή διαπίστωσε ότι οι επίδικες ενισχύσεις πληρούν τις προϋποθέσεις απαλλαγής του άρθρου 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2, και ελλείψει των τυπικών διαδικασιών που θεσπίζονται με το άρθρο 88 ΕΚ και δεν εφαρμόζονταν στη Δημοκρατία της

Πολωνίας κατά τον χρόνον εκείνο, η διαδικασία την οποία ακολούθησε, εν προκειμένω, η Επιτροπή και το Συμβούλιο πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει η νομολογία περί προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

110 Συναφώς, οι αναιρεσείουσες, προβάλλοντας τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 27ης Μαρτίου 1990, Τ-123/89, Chomel κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. ΙΙ-131), και της 31ης Μαρτίου 1998, Τ-129/96, Preussag Stahl κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. ΙΙ-609), τονίζουν ότι η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης καλύπτει κάθε ιδιώτη που βρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η κοινοτική διοίκηση του έχει δημιουργήσει βάσιμες ελπίδες.

111 Εξάλλου, οι αναιρεσείουσες υπενθυμίζουν ότι το δικαίωμα επικλήσεως της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης προϋποθέτει την πλήρωση τριών προϋποθέσεων, ήτοι να έχουν παρασχεθεί στον ενδιαφερόμενο συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις ικανές να δημιουργήσουν βάσιμες ελπίδες σε αυτόν στον οποίο απευθύνονται και να είναι σύμφωνες με τις εκάστοτε εφαρμοζόμενες ρυθμίσεις.

112 Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ότι τέτοιου είδους διαβεβαιώσεις, ανεξαρτήτως της μορφής υπό την οποία παρέχονται, συνιστούν οι πληροφορίες που είναι ακριβείς, ανεπιφύλακτες και συγκλίνουσες και προέρχονται από εξουσιοδοτημένες και αξιόπιστες πηγές (αποφάσεις της 6ης Ιουλίου 1999, Τ-203/97, Forvass κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. 1999, σ. Ι-Α-129 και ΙΙ-705, σκέψεις 70 και 71, καθώς και της 19ης Μαρτίου 2003, Τ-273/01, Innova Privat-Akademie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. ΙΙ-1093, σκέψεις 26, 28, 29 και 32).

113 Εφαρμόζοντας τη νομολογία αυτή στην πρόταση της Επιτροπής, οι αναιρεσείουσες καταλήγουν στο ότι το σημείο 6 της αιτιολογικής εκθέσεως τους παρέσχε συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις, ότι οι διαβεβαιώσεις αυτές μπορούσαν να τους δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη και ήσαν σύμφωνες με τους εφαρμοστέους κανόνες. Συνεπώς, πληρούνται οι τρεις προϋποθέσεις που απαιτούνται ώστε οι αναιρεσείουσες να μπορούν να επικαλεστούν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, καθόσον οι ληφθείσες ενισχύσεις δεν ήσαν παράνομες και, επομένως, δεν έπρεπε να επιστραφούν.

Επιπλέον, το μόνο άρθρο της αποφάσεως του Συμβουλίου 2003/588 μπορούσε να δημιουργήσει στις αναιρεσείουσες τη βεβαιότητα ότι το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως ήταν σύμφωνο με την ευρωπαϊκή συμφωνία και, κατά συνέπεια, ότι οι περιλαμβανόμενες στο εν λόγω πρόγραμμα ενισχύσεις ήσαν νόμιμες.

114 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στην προπαρατεθείσα απόφαση Alcan Deutschland, τονίζει ότι, συγκεκριμένα, η πρότασή της καθώς και η απόφαση του Συμβουλίου 2003/588 έχουν ως αφετηρία το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως και τα επιχειρηματικά σχέδια που υπέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας. Στο πρόγραμμα αυτό προβλεπόταν η εκκαθάριση της HCz και δεν περιλαμβανόταν κανένα επιχειρηματικό σχέδιο γι' αυτήν. Επομένως, ούτε η Επιτροπή ούτε το Συμβούλιο δεν μπόρεσαν να προσκομίσουν επακριβείς διαβεβαιώσεις όσον αφορά συγκεκριμένα τις καταβληθείσες στην HCz ενισχύσεις, εφόσον δεν γινόταν λόγος για την επιχείρηση αυτή.

115 Εξάλλου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβητούν τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 138 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το σχετικό με την HCz επιχειρηματικό σχέδιο δεν υποβλήθηκε στην Επιτροπή και, επομένως, η έγκριση την οποία περιελάμβανε η απόφαση του Συμβουλίου 2003/588 δεν αφορούσε το σχέδιο αυτό. Πάντως, το Πρωτοδικείο βασίστηκε στη διαπίστωση αυτή. Πρόκειται για πραγματική διαπίστωση την οποία οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβητούν και, εξάλλου, δεν μπορούν να αμφισβητήσουν κατ' αναίρεση.

116 Συνεπώς, κατά την Επιτροπή, ο λόγος που αντλείται από προσβολή της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης πρέπει να απορριφθεί. Ούτε το διατακτικό της προτάσεως της Επιτροπής ούτε το διατακτικό της αποφάσεως του Συμβουλίου 2003/588 ούτε η δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη της αιτιολογικής εκθέσεως της προτάσεως της Επιτροπής μπορούν να στηρίξουν οποιαδήποτε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη περί της συμφωνίας με το πρωτόκολλο 8 των επιχειρηματικών σχεδίων που δεν υποβλήθηκαν στην Επιτροπή και για τα οποία, επομένως, δεν μπορεί να γίνεται λόγος στα νομοθετικά αυτά κείμενα.

117 Τέλος, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι το Πρωτοδικείο έκρινε, στη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι, εφόσον η απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου δεν επαναλαμβάνει τις παρατηρήσεις που περιλαμβάνονται στην πρόταση της Επιτροπής, ότι η παράταση της ισχύος της προβλεπομένης από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 παρεκκλίσεως θα είχε ως αποτέλεσμα να νομιμοποιηθούν αναδρομικώς όλες οι ενισχύσεις που είχαν χορηγηθεί παρανόμως από της ενάρξεως ισχύος της ευρωπαϊκής συμφωνίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η διατύπωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στην πράξη που τελικώς εξέδωσε το Συμβούλιο. Επομένως, μια απλή πρόταση της Επιτροπής δεν μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις αναιρεσείουσες.

118 Κατά τα λοιπά, η Επιτροπή τονίζει ότι, εξάλλου, το ερώτημα είναι προφανώς, εν πάση περιπτώσει, αμιγώς ακαδημαϊκό, εφόσον η αναιρεσείουσα δεν επικρίνει καθόλου τη σκέψη 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

119 Με τον δεύτερο λόγο, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο προσέβαλε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης καθόσον δεν διαπίστωσε ότι η επίδικη ενίσχυση, στο πλαίσιο των διαδικασιών του πρωτοκόλλου 2, είχε περιέλθει στη γνώση τόσο της Επιτροπής όσο και του Συμβουλίου, όπερ δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στις αναιρεσείουσες. Επιπλέον, η αιτιολογική έκθεση της προτάσεως της Επιτροπής για την απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου και το μοναδικό άρθρο της εν λόγω αποφάσεως μπορούσαν να δημιουργήσουν στις αναιρεσείουσες τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι η επίδικη ενίσχυση είχε νομιμοποιηθεί και το πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως ήταν νόμιμο.

120 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο κατέληξε στην κρίση του αφού περιέγραψε, στις σκέψεις 135 έως 139 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη δημιουργία των διαφόρων πράξεων που αφορούν άμεσα ή έμμεσα τις επίδικες ενισχύσεις. Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, αφενός, το σχετικό με την HCz

επιχειρηματικό σχέδιο δεν υποβλήθηκε στην Επιτροπή και, επομένως, δεν το αφορά η απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου και, αφετέρου, η απόφαση αυτή, αντιθέτως προς την αιτιολογική έκθεση της Επιτροπής, δεν προβλέπει ότι η παράταση της ισχύος της προβλεπομένης στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του πρωτοκόλλου 2 έχει ως αποτέλεσμα τη νομιμοποίηση αναδρομικώς όλων των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν παρανόμως μετά την έναρξη ισχύος της ευρωπαϊκής συμφωνίας.

121 Συναφώς, πρώτον, υπογραμμίζεται ότι το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι η Επιτροπή είχε πληροφορηθεί την ύπαρξη των επιδίκων ενισχύσεων στερείται κάθε λυσιτέλειας. Δεδομένου ότι το σχετικό με την HCz επιχειρηματικό σχέδιο δεν υποβλήθηκε στην Επιτροπή στο πλαίσιο των ρητώς προβλεπομένων για τον σκοπό αυτό διαδικασιών, ήτοι του προγράμματος αναδιαρθρώσεως της πολωνικής χαλυβουργικής βιομηχανίας, διαπίστωση του Πρωτοδικείου η οποία εξάλλου δεν αμφισβητήθηκε από τις αναιρεσείουσες, και, λόγω του ότι η εκκαθάριση της HCz προβλεπόταν ρητώς στο πρόγραμμα αυτό, η απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου δεν μπορούσε νομίμως να αφορά την HCz.

122 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης συγκαταλέγεται μεταξύ των θεμελιωδών αρχών της Ένωσης (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 5ης Μαΐου 1981, 112/80, Dürbeck, Συλλογή 1981, σ. 1095, σκέψη 48).

123 Από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης δικαιοσύνης δικαιούται να επικαλεστεί κάθε ιδιώτης εφόσον βρίσκεται σε κατάσταση από την οποία προκύπτει ότι η κοινοτική διοίκηση, παρέχοντάς του συγκεκριμένες διαβεβαιώσεις, του δημιούργησε βάσιμες προσδοκίες (αποφάσεις της 16ης Δεκεμβρίου 1987, 111/86, Delauche κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5345, σκέψη 24, της 25ης Μαΐου 2000, C-82/98 P, Kögler κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 2000, σ. I-3855, σκέψη 33, καθώς και της 22ας Ιουνίου 2006, C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5479, σκέψη 147). Επιπλέον, οι παρεχόμενες διαβεβαιώσεις πρέπει να είναι σύμφωνες με τους εφαρμοστέους κανόνες (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 20ής Ιουνίου 1985, 228/84, Pauvert κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1985, σ. 1969, σκέψεις 14 και 15, καθώς και της

6ης Φεβρουαρίου 1986, 162/84, Βλάχου κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1986, σ. 481, σκέψη 6).

124 Πάντως, αρκεί η διαπίστωση ότι, όσον αφορά τις αναγκαίες διαβεβαιώσεις, αντιθέτως προς όσα διατείνονται οι αναιρεσείουσες, πρόταση αποφάσεως της Επιτροπής η οποία υποβάλλεται στο Συμβούλιο δεν μπορεί να δημιουργήσει οποιαδήποτε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη για το ότι οι επίμαχες ενισχύσεις συνάδουν με τους κανόνες του δικαίου της Ένωσης.

125 Συγκεκριμένα, μη επαναλαμβάνοντας τη διατύπωση της αιτιολογικής εκθέσεως της προτάσεως της Επιτροπής, η απόφαση 2003/588 του Συμβουλίου δεν μπορεί να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά τη νομιμότητα των ενισχύσεων υπέρ εταιρίας της οποίας το επιχειρηματικό σχέδιο δεν υποβλήθηκε στην Επιτροπή και, επομένως, η εν λόγω απόφαση δεν μπορεί να το αφορά. Επομένως, από τη μη χρησιμοποίηση της διατυπώσεως αυτής έπρεπε να προκύπτει για τις αναιρεσείουσες η μεταβολή της θέσης του νομοθέτη της Ένωσης ως προς τη νομιμοποίηση αυτή των ενισχύσεων.

126 Επομένως, εν προκειμένω, δεν πληρούνταν η απαιτούμενη προϋπόθεση περί της υπάρξεως συγκεκριμένων διαβεβαιώσεων για τη θεμελίωση παραβιάσεως της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Κατά συνέπεια, παρέλκει η εξακρίβωση συνδρομής των λοιπών προϋποθέσεων, διότι οι προϋποθέσεις αυτές πρέπει να πληρούνται σωρευτικώς.

127 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η προσβαλλομένη απόφαση δεν έθιξε τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των αναιρεσειουσών.

128 Κατόπιν όλων των παραπάνω σκέψεων, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

129 Με τον λόγο αυτό, οι αναιρεσείουσες αμφισβητούν την έγκριση από το Πρωτοδικείο του εφαρμοστέου κατά τον χρόνο ανακτήσεως των ενισχύσεων επιτοκίου.

130 Οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο απλώς διαπίστωσε ότι η Επιτροπή ακολούθησε την καθιερωθείσα στο άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 διαδικασία. Ωστόσο, το Πρωτοδικείο έπρεπε να εξετάσει εάν η Επιτροπή είχε καθορίσει το «δέον» επιτόκιο, σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999, διότι η εκτίμηση του δέοντος επιτοκίου δεν εξαντλείται με τη διαπίστωση ότι το επιτόκιο καθορίστηκε σε συνεργασία με το οικείο κράτος μέλος.

131 Οι αναιρεσείουσες θεωρούν ότι το δέον επιτόκιο είναι ουσιαστική έννοια, ανεξάρτητη της διαδικασίας την οποία πρέπει να ακολουθήσει η Επιτροπή στις εξαιρετικές περιπτώσεις όπου καθορίζει το επιτόκιο σε στενή συνεργασία με ένα κράτος μέλος. Η αυτοτελής αυτή έννοια –η οποία συνδέεται στενώς με το γεγονός ότι η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο ελιγμών και με το ότι, τελικώς, η Επιτροπή αποφασίζει το καθοριστικό επιτόκιο– χρήζει ερμηνείας, όπερ δεν έπραξε το Πρωτοδικείο.

132 Οι αναιρεσείουσες υπενθυμίζουν ότι, κατά την ερμηνεία της έννοιας αυτής, πρέπει να ληφθεί υπόψη η απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 1995, Τ-459/93, Siemens κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-1675), η οποία προβλέπει ότι η ανάκτηση αποσκοπεί στην αποκατάσταση της προϋφιστάμενης της χορηγήσεως της παράνομης ενισχύσεως καταστάσεως. Προς διασφάλιση της ίσης μεταχειρίσεως, πρέπει να υπολογισθεί αντικειμενικώς το απορρέον από την ενίσχυση πλεονέκτημα

από τη χρονική στιγμή κατά την οποία η ενίσχυση ετέθη στη διάθεση της δικαιούχου επιχειρήσεως.

133 Εφόσον η Επιτροπή υποχρεούται να αποκαταστήσει την προϋφισταμένη της χορηγήσεως της παράνομης ενισχύσεως κατάσταση, η επιστροφή των τόκων μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνον προς αντιστάθμιση των οικονομικών πλεονεκτημάτων τα οποία απορρέουν πράγματι από τη θέση στη διάθεση του δικαιούχου των ενισχύσεων και πρέπει να είναι ανάλογα αυτών.

134 Παραβιάζοντας την αρχή της επαναφοράς της προτέρας καταστάσεως και επιλέγοντας επιτόκιο αναφοράς το οποίο δεν έχει καμία σχέση με την πραγματική κατάσταση που επικρατούσε στην πολωνική αγορά μεταξύ 1997 και 2004, η Επιτροπή καθώς και το Πρωτοδικείο, το οποίο έκρινε ότι το περιεχόμενο του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999 εξαντλείται, συναφώς, στο περιεχόμενο του άρθρου 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004, παρέβησαν επομένως τις δύο αυτές κοινοτικές διατάξεις.

135 Κατά την Επιτροπή, ο λόγος αυτός είναι απαράδεκτος. Συγκεκριμένα, οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο να εξετάσει κατ' αναίρεση λόγο ο οποίος δεν προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ο τρίτος λόγος, ο οποίος βασίζεται κυρίως σε προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999, δεν προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι ο μόνος λόγος ο οποίος προβλήθηκε πρωτοδίκως ήταν ο αντλούμενος από παράβαση του κανονισμού 794/2004. Κατά συνέπεια, οι αναιρεσείουσες δεν μπορούν να προσάπτουν στην αναιρεσιβαλλομένη απόφαση ότι ερμήνευσε εσφαλμένως την έννοια του «δέοντος επιτοκίου», ενώ οι προβληθέντες λόγοι ακυρώσεως δεν ζητούσαν από το Πρωτοδικείο να ερμηνεύσει την έννοια αυτή.

136 Επικουρικώς, η Επιτροπή τονίζει ότι οι αναιρεσείουσες εκκινούν από εσφαλμένη υπόθεση προβάλλοντας ότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το περιεχόμενο του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999 εξαντλείται στο περιεχόμενο του άρθρου 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004, ήτοι ότι το Πρωτοδικείο έκρινε

ότι το καθορισθέν από την Επιτροπή επιτόκιο ήταν «δέον» για τον λόγο και μόνον ότι είχε καθορισθεί «σε στενή συνεργασία με το κράτος μέλος».

137 Εντούτοις, το Πρωτοδικείο, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς των αναιρεσειουσών, δεν διαπίστωσε απλώς ότι η Επιτροπή ακολούθησε την ισχύουσα διαδικασία, ήτοι τη στενή συνεργασία με το κράτος μέλος, αλλά αποφάνθηκε περί της βασιμότητας του επιτοκίου που έγινε δεκτό, υπενθυμίζοντας το περιθώριο εκτιμήσεως της Επιτροπής και εξετάζοντας τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή απέρριψε ορισμένες προτάσεις. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο κατέληξε ότι δεν αποδείχθηκε «πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως» και ότι ο υπολογισμός των τόκων με τη μέθοδο του ανατοκισμού απέρρεε υποχρεωτικώς από τον κανονισμό 794/2004 (σκέψεις 159 έως 167 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως).

138 Εφόσον με την αίτηση αναιρέσεως δεν προβάλλεται κανένα επιχείρημα δυνάμενο να διακυβεύσει τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου και καμία βάσιμη αιτίαση στρεφομένη κατά της συλλογιστικής αυτής, η Επιτροπή είναι της γνώμης ότι το Πρωτοδικείο ορθώς εξέτασε τα επιχειρήματα των αναιρεσειουσών, παραμένοντας εντός των ορίων του λόγου ακυρώσεως όπως προβλήθηκε πρωτοδίκως, ο οποίος δεν έθετε ενώπιον του Πρωτοδικείου το ζήτημα του «δέοντος» επιτοκίου από απόψεως του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Επί του παραδεκτού

139 Όσον αφορά την προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, η οποία αντλείται από το ότι ο τρίτος λόγος, που βασίζεται κυρίως σε προβαλλομένη

παράβαση του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999, δεν προβλήθηκε κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, υπενθυμίζεται ότι, από την παρατιθέμενη στη σκέψη 83 της παρούσας αποφάσεως νομολογία, προκύπτει, συγκεκριμένα, ότι λόγος προβαλλόμενος για πρώτη φορά στο πλαίσιο της ενώπιον του Δικαστηρίου αναιρετικής διαδικασίας πρέπει, κατ' αρχήν, να απορριφθεί ως απαράδεκτος.

140 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο να εξετάσει τη νομιμότητα του καθορισθέντος από την Επιτροπή επιτοκίου όσον αφορά τον δέοντα χαρακτήρα του από απόψεως του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999. Ωστόσο, ο λόγος αυτός δεν προβλήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο δε μόνος προβληθείς ενώπιον του Πρωτοδικείου λόγος όσον αφορά το επιτόκιο ήταν ο αντλούμενος από παράβαση του κανονισμού 794/2004. Συνεπώς, η προβληθείσα από την Επιτροπή ένσταση απαραδέκτου, η οποία αντλείται από το ότι οι αναιρεσείουσες προβάλλουν αυτόν τον λόγο για πρώτη φορά, πρέπει να γίνει δεκτή.

141 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος, καθόσον βασίζεται σε προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999, πρέπει να κριθεί απαράδεκτος. Αντιθέτως, ο τρίτος λόγος, καθόσον αφορά τον κανονισμό 794/2004, είναι παραδεκτός.

— Επί της ουσίας

142 Όσον αφορά τη βασιμότητα του λόγου αυτού, αρκεί η διαπίστωση ότι, δεδομένου ότι ο τρίτος λόγος, καθόσον βασίζεται σε προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999, δεν είναι παραδεκτός, και καθόσον βασίζεται σε προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 4, του κανονισμού

794/2004, όσον αφορά τον καθορισμό του δέοντος επιτοκίου, στερείται προφανώς περιεχομένου, ως ορθώς προβάλλει η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, είναι αδύνατον να προσδιορισθεί, στην επιχειρηματολογία των αναιρεσειουσών, αιτίαση προβληθείσα κατά του Πρωτοδικείου η οποία να αντλείται αποκλειστικώς από προβαλλομένη παράβαση του άρθρου 9, παράγραφος 4, του κανονισμού 794/2004 και όχι από παράβαση της έννοιας του «δέοντος επιτοκίου» κατά το άρθρο 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 659/1999.

143 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

144 Δεδομένου ότι ουδείς από τους λόγους αναιρέσεως έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

145 Δυνάμει του άρθρου 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, εφαρμοστέο στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Επειδή η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν οι αναιρεσείουσες και οι τελευταίες ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την ISD Polska sp. z o.o. και την Industrial Union of Donbass Corp. στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)